

рабъ бѣше полегналъ. Отъ време на време чув-
ствувахъ, че машинитѣ още работятъ. Непроницае-
мата тъмнина процѣпвана отъ време на време отъ
свѣткавици, пищенето на урагана. глухитѣ стена-
ния, които се отскубвахъ отъ дъното на морето,
трѣсъка на разбиващитѣ се вълни въ парахода —
всичко това ме ужасяваше. Презъ моето двайсетго-
дишно скитане изъ морето, азъ никога не бѣхъ из-
питвалъ досега такъвъ страхъ и такава немощъ. Мо-
рето клокочеше и като че ли всички страшни сили се
бѣха сбрали тукъ да празнуватъ. Дали минути
или часове се бѣха изминали, не знаяхъ. Из-
веднажъ нѣщо огромно поде кораба. Нѣкаква
страшна сила съ остъръ ревъ ни понесе съ свѣт-
навична бързина и нѣколко секунди следъ това
чухъ единъ оглушителенъ трѣсъкъ. Нѣщо ме уда-
ри по главата и азъ изгубихъ съзнание . . .

Следъ дълги скитания разказвачтъ можалъ
да се добере до гр. Марсилия, кждето разправилъ
за сждбата на гордия платноходъ „Св. Елена.“

Макаръ днешнитѣ модерни параходи да сж
направени по последна дума на техниката, пакъ
не могатъ да издържатъ срещу враговетѣ на мо-
реплаването.

За това станаха толкова нещастия презъ
изтеклата година, която даде много жертви на сти-
хията. Само презъ декемврий 1928 година има по-
вече отъ 22 катастрофи, при които сж загинали
нѣколко стотинъ души. И при всичко това човѣ-
чеството не е отчаяно. Днесъ се работи безспирно
за завладяването на моретата. Отъ день на день
параходитѣ се правятъ по-здрави, поставятъ се
все по-яки машини, и сигурно ще дойде день, ко-
гато наистина човѣкътъ ще може да тържествува
като победителъ и господарь на моретата.